

Cândva, de mult, la marginea unui oraș, trăia un meșter bătrân care făcea jucării. Tot anul meșterea la ele cu dragoste și răbdare. Erau minunate și nu semănau una cu alta.

În Ajunul Crăciunului, bătrânul meșter pleca din oraș să-și vândă jucăriile. Oamenii din acel oraș nu erau prea bogăți. Meșterul le vindea jucăriile pe mai nimic.

Dar asta nu-i scădea cu nimic bucuria de a face jucării de care copiii să se bucure, după datină, în dimineața de Crăciun. Până într-un an în care...

Meșterul vânduse toate jucăriile și se întorcea spre casă. La marginea orașului s-a oprit să privească o fereastră. Știa că acolo locuiește o familie săracă și se întreba ce jucării or fi primit copiii din această casă.

Trei copiii visau cu voce tare:

-Dacă am avea un soldătel de plumb, numai unul, ne-ar fi de ajuns...

Ne-am juca împreună și nu ne-am certă niciodată pentru el. Bătrânul știa că nu mai avea nici o jucărie și tare ar vrea să le dăruiască măcar una. Dar ce minune! Tocmai un soldătel de plumb răsărise, nu se știe de unde, în fundul sacului. Și, astfel, dorința celor trei frați sărmani s-a îndeplinit.

În drum spre casă, bătrânul gândea: "Aș vrea să fac atât de multe jucării, încât să dăruiesc câte una fiecărui copil din lume, dar mai ales celor sărmani, cărora n-are cine să le cumpere". Și acum mergând aşa, pe gânduri, văzu în zăpadă un pui de căprioară care-l privea cu ochi triști.

-Sărmană făptură, ce te doare?

Se pare că puiul de căprioară se rănise la un picior. Cum a știut și cu ce a avut la îndemână, bătrânul i-a legat rana și l-a ajutat să se ridice.

Atunci făptura aceea gingășă i-a vorbit cu glas limpede ca și de copil:

-Acum văd că ai o inimă bună. Dorința și se va îndeplini.

Ca din pământ a apărut o sanie fermecată purtată în zbor de niște reni minunați.

Și bătrânul s-a înălțat cu ei în slava cerului înstelat, spre o lume de basme. Chiar și hainele lui săracăcioase se preschimbaseră în niște haine neobișnuite de culoare roșie.

N-ar fi putut spune cât și pe unde l-a purtat sania fermecată. Într-un târziu, a simțit cum coboara lin într-un ținut înzăpezit, unde îl

aștepta o căsuță cu fereste luminate. O mulțime de pitici ca și cei din povești l-au întâmpinat bucurosi.

Piticii erau harnici și îndemânatici, gata să se apuce de treabă. Materialele se găseau din belșug, căci, nu se știe cum, se înmulțeau mereu și nu se terminau niciodată. Iar bâtrânul meșter priceput îi indruma pe pitici și împreună făceau jucării, mereu mai multe și mai frumoase. Pentru fiecare copil din lume, jucăria pe care și-o dorește.

În seara de Ajun sosesc colindătorii. La fiecare casă, ei aduc vestea minunată a nașterii Domnului și urează un an bun și îmbelșugat.

Târziu, când noaptea se lasă, copiii se culcușesc în pătucurile lor. În urechi le mai sună încă zvonul de colinde: "O ce veste minunată"... Apoi dorm și visează...

Dar oare vis să fie???

Este noaptea în care visele copiilor se împlinesc. Adoua zi, în dimineața de Crăciun în jurul bradului împodobit, bucuria nu mai are margini. Nici unul dintre ei n-a fost uitat. Iar după numele sărbătorii, copiii i-au pus numele Moș Crăciun și aşa a rămas până astăzi.

De aceea, în zilele acestei sfinte sărbători, când stăm cu toți în jurul mesei încărcate cu bunătăți, nu trebuie să-i uităm pe cei sărmani. Moșul are grija de ei o dată pe an. Noi trebuie să ne gândim la ei mereu!

O, ce veste minunată,
Din Betleem ni s-arată.
Că a nascut prunc
Prunc din Duhul Sfânt
Fecioara curată.

Lâng-acel oraș
S-a născut Mesia.

Ce Domnul cel din vecie,
Ni l-a trimis ca să vie,
Să se nască
Şi să crească,
Să ne mantuiască!

Mergând Iosif cu Maria
La Betleem să se-nscrie.
Într-un mic sălaş

